В снах безжурного дитинства смак польоту я відчув:
Аж до сонця головою діставався я тоді.
І, напевне, з того дива став рудий у мене чуб,
І лишилися на лобі сонценята золоті.

А вона у білій стрічці в чорному струмкові кіс,
Наче ластівка, од мене утікала і втіка…
Доганяв. Не здоганялось. Чи й наздожену колись,
Бо вона втіка од мене, наче ластівка…

Одлетіли дні за днями. Одлетіли і літа.
Став я важчим — чортів досвід мої крила запліта.
Я все нижче над землею обережно підлітав,
Наче селезень під осінь, обережно підлітав.

Потім я у снах лінивих не летів уже, а біг.
І вона од мене бігла… так, щоб я догнати зміг.
Тільки знову чортів досвід ліктем товк мене під бік:
Обережніш. Зирять люди. Доженеш — вони на сміх.

Все ж одного дня я зважившись доторкнутись білих рук:
Її брови стрепенулись, наче крила дивних птиць.
Поманила, обережно озирнувшись доокруг,
І відчув я… досвід жінки в глибині її зіниць.

Я промовив їй «добридень». Проминув і заспішив.
Щось в мені перегоріло до сухого попільця.
І заплакало, забилось давнє й чисте у душі:
Що, якби почати знову, я б не прагнув до кінця.

Текст наводимо по книзі Антологія української поезії (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, відавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.